

Константин Константинов

Захарното петле

– Кри-кри... кри-кри... – подсвирна тихичко откъм огнището гласът на шурчето. – Кри-кри, кри-кри, спиш ли?...

Ванката наостри уши, дигна глава от възглавката и нетърпеливо се обади:

– Хайде де!... Откога те чакам! Как ще спя: нали тая вечер ще ми разправяш? ...

– Кри-кри, още малко! – отвърна шурчето. – Ей сега, нека приспя другите. Още малко! Ти почакай!

Отвън надничаше есенна нощ. Дъждът тихо тракаше по покриви и стъкла. Къщата се смълча. Угасиха лампите. Всички се прибраха. И Катето заспа. Само в ъгъла при иконата блещукаше кандилцето. Ванката притвори очи и заслуша. И шурчето почна бавно и тихичко своята вечерна приказка:

– Имаше веднъж малко панаирско петле. Смешно петле от червена захар. От ония лъскави, набучени на пръчици и наредени по сергиите петлета. Ей на, също такава, само че съвсем очукано и смешно: нито гребенът му гребен, нито опашката – опашка, а клонът досущ като на гарга. То знаеше това и умираше от срам, сбутано между лъскавите ален хубавци, които сякаш току ще почнат да кукуругат.

– Ама че петле, а! Същинска чавка! – смееха се децата и се трупаха около другите наперени петлета.

– Не чавка, ами цял червей! – обаждаха се други и бързаха да купуват останалите петлета. И скоро върху широкия тезгях остана да стърчи само малкото смачкано петле. Никой не пожела да го купи. То стоеше на единствения си дървен крак и сърцето му се свиваше от мъка. Защото малкото смешно петле имаше сърце. Бог беше дарил другите с хубост, а нему даде само мъничко добро сърце. То виждаше засмените лица на децата, които отнасяха неговите хубави братя, и тежко въздъхна:

– Няма ли и аз да зарадвам някого? Защо тогава съм се явило на света?

Падна нощта. Панаирът опустя. Заръмя дъжд. Старият продавач почна да затваря дюкянчето. Сърцето на малкото петле още по-силно се сви.

Значи, свърши се! Него наистина никой го не ще... Изведнъж петлето усети, че нещо меко и пухкаво се долепи до гърба му. Бяха му израсли истински криле. То веднага се издигна и понесе във въздуха – във от дюкяна, над покрива, над града. А на ухото му някой пошепна:

– Ще кацнеш там, дето чуеш, че те извикат! ...

Ф-р-р-р! – хвърчеше над малките къщи с осветени прозорчета

захарното петле и надничаше навсякъде. Какво ли не видя то през тая нощ! Наредени трапези с весели дечурлига, малки креватчета с кукли до възглавниците, купища играчки, разхвърляни из топлите стаи. Ала не чу никой да го позове – и хвърчеше по-нататък. Но когато минаваше над тъмната уличка накрай града, стори му се, че някой го извика:

– Ела! Ела при мене!

И заедно с мокрия вятър малкото захарно петле се вмъкна в счупения прозорец на схлупена обушарница. Ръждиво газениче мъждукаше на средата. В къта лежеше малко чираче и гореше в треска.

Ф-р-р-р! – тупна петлето до главата на болното дете. То отвори очи – и изведнъж цяло светна от радост.

– Моето петленце! Моето петленце! – прошепна то и простря ръце да го пипне. – Хем същото! Същото, дете днес го гледах и нямах пари да си го купя!

Малкото петле примираше от щастие. Най-после и то можа да зарадва някого. Но детето не смееше да го хване – от страх да го не счупи. Не смееше да го доближи до устата си – от страх да не загуби богатството си. А бузичките му побеляваха от треската. Устните му се напукаха, ненаквасени. Петлето разбра, че детето не ще посмее да го досегне и да разкваси уста с неговата киселка захар. Малкото му щастливо сърце изведнъж се изпълни с такава обич към чирачето, че не можа да издържи повече и се пръсна. Чу се малък трясък – и грозното захарно петле стана на няколко късчета. А детето вече бълнуваше, унесено от треската и от радост. Без да се помни, то смучеше късчетата от счупеното захарно петле. И на заранта бузичките му бяха бодри и заруменели от кръвта на червеното смешно петле.

– Спиш ли? ... Спиш ли? ... Спиш ли?... – подсмихна се шурчето.

– Слушай! – разтри сънено очи Ванката. – Май не ми се вярва мене това... за петлето...

– Тъй ли? – засмя се шурчето. – Кри-кри, кри-кри!... Щом има шурчета да разправят, защо да няма и такива петлета?... Кри-кри, кри-кри, кри-кри!...

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8885>]